

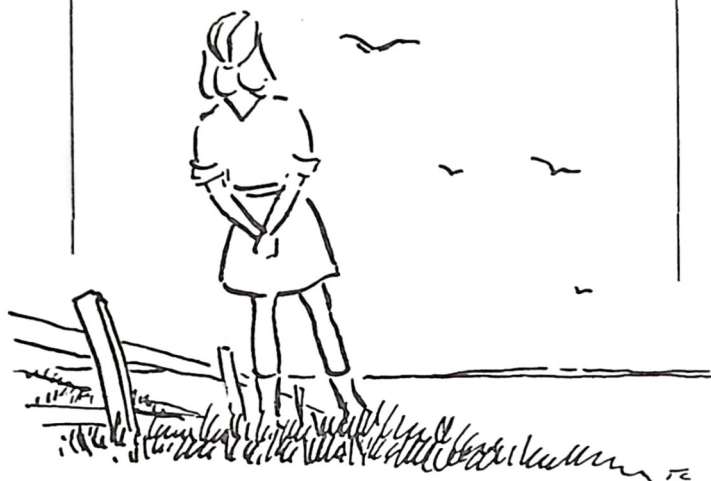
PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

NR. 6 * AUGUST 1947 * 30. AARGANG

MAANEDENS VERS

— Men hvad har vi gjort i Dag?

*Vi skal udrette meget i kommende Tid,
men hvad har vi gjort i Dag?
Vi vil ofre vor Evne, vor Kraft og vor Flid —
men hvad har vi ofret i Dag?
Vi drømmer om Stordaad i kommende Aar,
om at udrette noget der virkelig forslaar.
Vi vil sprede lidt Sol overalt, hvor vi gaar —
men hvad har vi gjort i Dag?*

*Vi vil være saa venlige, Du og jeg,
men sig, hvordan var vi i Dag?
Vi vil hjælpe den trætte, der krydser vor Vej,
men hvad har vi gjort i Dag?
I vort Liv skal det ædle og gode faa Magt,
om Sandhedens Tempel staar Ungdommen Vagt.
Vi vil holde vort Lofte og Lov, har vi sagt, —
men har vi mon holdt det i Dag?*

(meget fri Oversættelse
efter Vaterman.)

Kære Spejdere!

Velkommen hjem fra Sommerens mange Slags Eventyr!
Maatte Sommerens Sol, Bolgeskvulpet, Regnbygerne og den farende Vind have givet jer Kræfter og Gaa-paa-Humor til langt ind i Vinterhertet!

Nu vandrer, traver og løber I igen ad de gammelkendte Veje med Lærdommen smukt indbundet og de nyspidsede Blyanter i Swingtasker, Mapper og Tornystre, fulde af god Vilje til at begynde et godt Arbejdsaar og endnu fjernøjede af det meget, som Sommeren bød paa.

Der er mange, der er flinke til at skrive Dagbøger og andre, der straks klistrer Billederne fra Sommerturene smukt ind med oplysende Underskrifter: „Køkkenholdet arbejder“, eller „Ego paa Sommerspiret“. Og det er alt sammen fornuftigt og støtter den med Aarene svigtende Hukommelse. Men vigtigere end de konkrete Oplevelser, end de Kilometer, der blev slugt og alle de Udsigtspunkter, der blev bestaget, er de Pust af noget godt og noget smukt, som naaede helt ind til Hjerterødderne — noget, som er helt uberørt af de følgende skiftende Aarstider og Glæmsel.

Vi kender alle Mennesker, der kommer hjem fra en Ferieudflugt surere, end de drog ud. Vejret var jo saa rædsomt, Maden var under al Kritik — og Sengene, kære — jeg er ikke vanskelig, ved De, men naar jeg ligefrem skal ligge paa en Sæk Kartoffler o. s. v., o. s. v. i en graa uendelig Mistrøstighed. Men naar man er dejlig ung, saa evner man heldigvis at suge det nye til sig med alle Sanser, at fornemme noget helt ind i Hjertet godt, saa Vejret og Maden og Sengene kun bliver de Biomstændigheder, de under alle Omstændigheder bør være.

Den gode Lejr hører til de Oplevelser, der kan fornemmes langt ud over Nuet. Man har Vejret og Verden saa ganske anderledes ind paa sig end til daglig, Naturen bliver noget ganske anderledes inderligt levende. Fællesskabet i Lejren gør til det Kammeratskab, der kan bære. Det gør godt at mærke, at man egentlig kan holde til mere, end man selv tror, og at se alle de smaa Ting, man har arbejdet med i Spejdervinterens Løb faa en praktisk Betydning og gro sammen til et Hele. Og hvor gjorde det godt efter en travl Dag at samles om Aftenen, mens Aftenen blev stille, lytte til Mørkets Lyde og snuse til Natten.

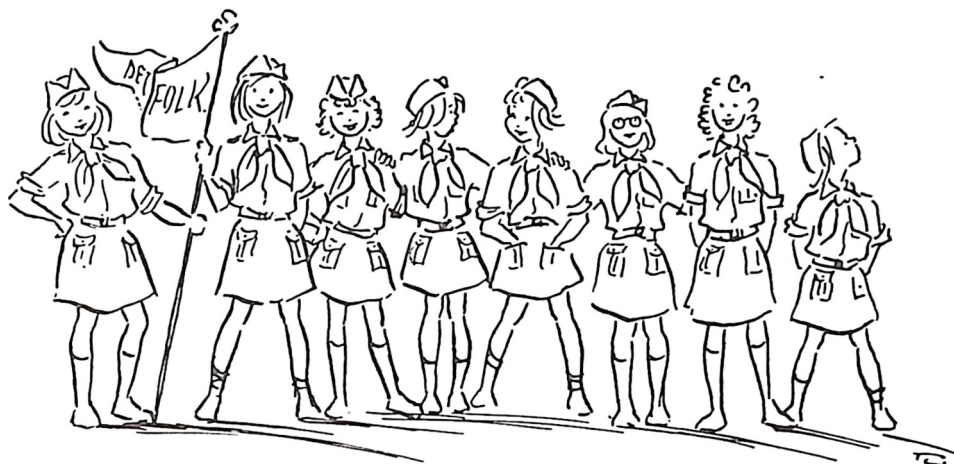
At have oplevet en god Sommer giver et lille klogt alvidende Smil, som ikke kan glemme. Maatte vi bevare det, naar den danske Vinter begynder at vise sit lidt sure, uglade Ansigt!

Senneofie

Lidt Snak med Patruljeførerne

om den kommende Sæson...

Saa staar da en ny Arbejdssæson for Døren. Jeg ser, at I alle har anskaffet nye Kollegiehæfter og Ringbøger og allerede er begyndt at kradse lidt ned om Planerne for det meget, der skal naaes i den gode Patrulje eller den lille nye Patrulje, der i Vinterens Løb skal gro til den gode Patrulje. Der er de store Planer for Trops- eller Divisions-turneringer, hvor det lille Folk gerne i Aar vilde placere sig lige saa godt eller endnu bedre end sidste Gang. Der er de mere interne Planer for Ture, man ikke naaede i Fjor, men som i Aar skal blive realiserede, og de Mærker og Snore, der gerne skulde erhverves indenfor en overskuelig Fremtid, for at man baade udadtil og med sig selv kan mærke, at nu har man naaet en Standard, som man gerne vil holde.

Men den gamle erfarne Patruljefører ved, og den splinternye aner det maaske, at der kan komme Hindringer, som vil bevirke, at det ikke bliver saa helt let at følge den i Forvejen saa smukt lagte Plan. En af de store Vanskeligheder ligger i, at Mødeprocenten ikke altid er, som den burde være. For ikke saa lang Tid siden blev jeg temmelig rystet ved at overvære en Trops Planer for den kommende Sæson; det var en ret stor Trop, og Talen faldt paa, at Lokalet ikke var stort nok; men, sagde pludselig Føreren, vi klarer os udmærket, for man maa jo regne med, at Mødeprocenten kun er 75 pCt. — Det vil altsaa sige,

at i den Trop regner man med som en Selvfølge, at en Fjerdedel af Spejderne ikke møder, naar der bliver kaldt. Men det er rivravruskende galt; hvis man i en Patrulje skulde regne med, at de 25 pCt. ikke møder, saa vilde det jo næsten være omsonst at lægge Planer, for hvordan i Alverden skulde de nogensinde blive til andet end smukke Ord paa et pænt rent Ark Papir? Jeg tror, at I i den kommende Vinter skal til at være strengere. At en Spejder bliver væk fra et Møde, naar hun er syg, eller naar hun paa Grund af Sygdom hjemme skal hjælpe til, er naturligt nok — og jeg kunde ogsaa tænke mig, at der kunde blive en hel Del nu om Dage, hvor det er saa svært at faa huslig Hjælp, med at store Spejdere skal passe deres mindre Søskende. I de store Byer skal store Børn saa meget, de skal til Dans, til Plastik, til Badminton, til Skolscene og deltage i Skolernes Diskussionsklubber og lignende. Men man skal samle sit unge Mod som Patruljefører eventuelt alliere sig med sin Tropsfører og tale med Hjemmene, naar det Gang paa Gang kniber for en Spejder med at passe sit Patruljearbejde; Forældre er saamænd ikke saa stive, uforstaaende og bussede, som man tror, naar man opsøger dem og ikke nøjes med at se dem og hilse paa dem en enkelt Gang om Aaret til et Forældremøde, hvor de har iført sig deres Forældreværdighed og Bedreviden. Man skal forklare dem, at Spejderarbej-

det er noget, der skal passes, og at den, som kun passer det, naar hun kan *naa* det og ikke har andet og bedre for, ikke faar noget ud af det og lige saa godt kan gaa ud. Og man skal som Patruljefører iføre sig en Strenghed, som maaske ligger en meget fjern og holde paa, at kan man ikke komme til Møderne, ja saa *skal* man melde Afbud paa Forhaand, medmindre et Jordskælv eller en anden Naturkatastrofe bevirker, at man ikke kan naa frem til sit Bestemmelsessted! Bliver man uafmeldt væk to Gange, faar man en Advarsel, og sker det tredje Gang, ja, saa maa man gaa ud, der er ikke andet for. Patruljen bliver maaske mindre — men tro mig, den vil ikke blive ringere af det!

Men det er jo nu ikke alene Mødeprocenten, der kan volde Vanskeligheder for Sæsonplanernes Gennemførelse. Foran sig har man 6 eller 8 eller endnu flere vidt forskellige Menneskebørn, 2, der myrer paa med Prøvestof, een der gaar saadan i Dybden med en Specialinteresse, at alt andet er hende ligegyldigt; der er en, der er en glimrende Kammerat, men saa distrahit og verdensfjern, at hun hvert Øjeblik maa hives ned fra et Ridt paa fjerne blaa Skyer, og der er dem, der er paa Spring ud af Øjeblikket ind i det næste og forlængst har glemt det forrige, og der er dem, der blusser op som en knastør Førstrejkeavis i en stor Brand for straks at slukkes igen; der er dem med de mange Temperamenter, og dem, der slet ingen har. — Og alle dem ligger det i Din unge Haand at samle til noget godt og et Patruljehele. Det er slet ikke altid saa nemt. Men Opgaven er god. Jeg er lige ved at sige, at det er den bedste i Det danske Pigespejderkorps!

Der skal ikke gives Dig gode Raad for, hvordan Du skal klare den enkelte. Det kan der skrives, og det er der skrevet sprænglærde Værker om, men Studiet af dem baader Dig ikke nær saa godt som en lille god Menneskeforstand og et godt varmt Hjerte. Der er kun een Ting man maa holde sig evindeligt klart for Øje, at man ikke gør Forskel paa Spejderne i sin Patrulje. Det lyder saa sandt, som det er skrevet, og saa ligetil — men det er det i Virkeligheden ikke. Det er slet ikke saa nemt at lade være med at beskæftige sig mere med den glade og charmerende end med den lidt mere mutte tilbageholdne. Naar der skal gøres et Arbejde, er det saa fristende altid at

sende hende, der melder sig først og gør det glad, men alle skal være med i Fællesskabet, og derfor maa lige saa tit hun sendes, som er for langsom eller maaske genert til at melde sig til. Den klodsede maa ogsaa have sine betroede Opgaver i Patruljelejren, selv om det er ærgerligt, at hun taber Mælken paa Vejen eller spilder Vand i Kogerenden. Alle skal de føle, at de er med i det alt sammen, at de virkelig yder noget i Fællesskabet, og at Patruljen er det Fristed, hvor ikke de fra Naturens Haand særligt begunstigede skal have den fremtrædende Plads, de finder alle andre Steder — men det Sted, hvor alle har lige Ret til Glæde og Arbejde, og som har sin Charme ved at alle virkelig yder efter sin Egenart og Evne.

Derfor maa den Plan, Du lægger for Aaret, være den elastiske Plan, som kan strækkes efter Øjeblikkets Krav og pludselige Indskydelser. Det er ret og rimeligt at lægge en Arbejdsplan, som maaske kan placere Patruljen smukkere i en kommende Turnering og som tager Sigte paa den enkeltes Dygtiggørelse, men vil Du have dem alle sammen med dig, alle disse vidt forskellige Menneskebørn af en oplyst, mekaniseret og flittig Tidsalder, saa maa Du give Plads for det uventede i Dit Program. I maa gribe Eventyret, som vi alle inderst inde higer efter, naar det kommer, selv om I havde planlagt den Dag at kaste Redningsreb indtil alle havde Vabler i Hænderne og var perfekte. Og saa er det ligegyldigt, om Eventyret er et Mosehul ved Foraarstid, en ny Skovvej, som fører ingen ved hvorhen, at hjælpe med at høste paa en Mark, I kommer forbi eller at sidde i øsende Regnvejr i et Telt og læse højt af „Karolinerne“. Maaske er der en, der er saa glad, at hun smitter jer alle, saa I slet ikke kan naa andet den Dag end at være glade, eller maaske er det en af de mere stille iblandt jer, der pludselig har lukket op for sine Dybder og sat en Diskussion i Gang om Spørgsmaal, I alle har tumlet med, men ingen naaet saa vidt med som hun, der gik mere stille med sit.

Den største Fejl eller Fare er maaske et rigtigere Ord i den Forbindelse ved vor egen Tid, er at den er altfor travl. Vi skal allesammen saa altfor meget, dels fordi vi er for faa til Arbejdsbehovet, dels maaske fordi vi ikke ved, hvor vore Interesser ligger fast, og derfor gerne vil prøve lidt af det alt sammen. Saa meget vigtigere er det,

at Du i Din lille Patruljefamilie skaber Tryghed og lidt Grofred. Det skal være et Sted, hvor Arbejdet gøres uden at det hænger i en Klokke-streng, men hvor der ogsaa er Tid til Arbejds-glæde.

Ja, det er jo ikke saa lidt, der ventes af Dig, Patruljefører, men ogsaa paa Dig beror jo et lille Hjørne af Danmarks Fremtid.

Vi ser paa dit nette Kollegiehæfte, ved Sæsonens Slutning. Maatte den som Dagbog fortælle om megen glad Virksomhed, mange smaa sjove Gøremaal og et lille godt Eventyr ud og ind iblandt!

Annesofie.

De Sønderbro Søspejdere

fortæller om,
hvordan *De* begyndte

*Tiden dog kræver Forandring,
det er det, der skal til;
hellere til Søs end paa Vandring,
det er det, der skal til.
Kække Søspejderpiger!
Skuden er sejlklar — „come on!
keep smiling!“ er Raabet fra Fok og til Ror,
hvor „Piraterne“ er ombord.*

En Søndag i Februar, da „Sønderbro“ var paa Tur, stod vi nede paa Perronen paa Nørreport Station og talte om en Baad. Pludselig siger Ruth til os: „Kunde I ikke tænke jer at starte en Søspejderpatrulje?“ Vi var som himmelfaldne, for det var et Ønske, vi ikke havde udtalt højt. Hele Turen bestilte vi ikke andet end at snakke Søspejdere. Næste Dag ringede vi til Depotet og bad dem sende os nogle Søspejder-Brochurer; men dér fik vi at vide, at vi skulde henvende os til Grethe Thorbek, hvilket vi saa gjorde. Admiralen sendte os, hvad vi bad om, og tilbød ovenikøbet at komme ud og tale med os, men vi syntes nu hellere, vi maatte tage ud til hende. Admiralen syntes jo, det var en fin Idé, men vi maatte have en til at hjælpe os. Duttens Far, „Vommer“, var villig, og det næste Skridt var to søkyndige og et ikke søkyndigt Medlem til Supplerings af Tropsraadet. En Aften rendte vi da rundt og fik kapret deres Underskrifter og sendte dem sporenstregs til Admiralen. Ingse paa Depotet lovede at skaffe os Marinehuer og Ankre til Tørklædet til Festen i K. B.-Hallén den 28., og det fik vi ogsaa, selv om det hele foregik i aller-sidste Øjeblik. Ude i K. B.-Hallén tror vi nok, der var over 100 Spejdere, der spurgte, hvordan man bliver Søspejder,

og man bliver det altsaa saadan. I Begyndelsen havde vi ikke en rød Øre i Kassen, men Miraklernes Tid er endnu ikke forbi; pludselig fik vi baade Penge og Baad. Det er en herlig 10 Aarers Baad, forsynet med Kobberluftkasser og Redningsveste. Pengene fik vi ind ved amerikansk Lotteri, vi havde ved Sønderbro Trops Forældre-fest. Desuden har vi laant en lille fire Aarers Robaad, som vi brugte til Træning i Begyndelsen, da vi ikke var saa mange; men nu, da vi er blevet flere, ror vi ogsaa i den store, „Piraten“.

Vi glæder os mægtigt til næste Foraar, da skal „Piraten“ nemlig rigges som Yacht, d. v. s. rigget med Master. Vi holder vore Møder i Baaden, som ligger i „Røse“ Havn. Vi træner i Svømning, Roning, Splejsning, lærer Søfartsregler og om Lys- og Klokketønder. Til Vinter skal vi gaa til Navigations- og Tovværskursus. Naar Foraaret kommer, regner vi stærkt med at faa et Hus, saa mangler vi bare en Grund. Nu haaber vi, at en Masse vil blive Søspejdere, det er et herligt Liv. — Slut op Kammerater, „for der er jo Vand nok“!

Med Søspejderhilsen!

„Piraterne“, Sønderbro Trop.

REGNER LODBROG

Der var engang en yndig ung Prinsesse, der hed Thora. Hun var mild og venlig og elsket af alle, og da hun ogsaa var let og fin med store, straalende Øjne, kaldte Folk hende „Thora Borgarhjort“ — det betød Borgens Hjort — for de syntes, hun lignede et Hjortekid, naar hun i Sol-skinnet dansede gennem Skoven. Ingen af de vilde Dyr var bange for hende, fordi hun aldrig skræmte dem eller jog efter dem — Hjortene kom ganske nær hen til hende og snusede til hendes Kjole — Egernet sad paa hendes Skulder, og smaa kuglerunde Harekillinger og bittesmaa, bløde Skovmus legede mellem hendes Fødder eller trillede rundt i hendes Skod.

En Dag fandt hun ude i Skoven en tyk grøn Orm. Det var en af dem med lilla og hvide Klatter ned ad Siderne og et stort krumt Horn paa Bagenden, og Thora syntes, den saa saa morsom ud, saa hun tog den op paa sin hvide Haand og bar den hjem. Ormen laa stille i Haanden og godtede sig og forsøgte at se rar ud, men den var det ikke; for den var ingen almindelig Orm.

I nogle Dage gik det godt. Ormen laa beskedent i sin Krog og spiste taknemligt de grønne Blade, Thora gav den. Men saa begyndte den at vokse! Den blev saa stor som en Pølse — saa stor som en Arm — saa stor som et Menneske — og samtidig voksede dens Appetit. Den aad Vognlæs af Grønt og begyndte ogsaa at æde smaa Dyr, der kom i Nærheden. Der voksede Kløer og Horn og Tænder og store Vinger ud paa den, og da den var blevet stor nok til det, lagde den sig omkring Taarnet, hvor Thora boede, saa ingen kunde komme ud eller ind. Den var blevet til det Dyr, som man kaldte en Lindorm. Maaen maatte hejses op til den stakkels Thora, naar Lindormen vendte Ryggen til et Øjeblik, og ingen turde nægte den noget, da den nu begyndte at ville have Heste, Køer og Faar og tilsidst *Mennesker* at æde.

Mange unge Mænd kom rejsende for at prøve at befri den dejlige Prinsesse, men de kunde ikke engang komme i Nærheden af Taarnet, for Lindormen aabnede sit frygtelige Gab og overspyede dem med giftig Edder, saa de sank besvimeede om, og Uhyret aad dem. Til sidst var der ikke flere, der turde forsøge, og Kongen, Dronningen og hele Landet sørgede, mens den stakkels Thora sad oppe i sit Taarnvindue og græd og saa ud, om der dog ikke vilde komme nogen og hjælpe hende.

En Dag saa hun pludselig ude paa Havet et stort Skib med et gyldent Dragehoved foran og et stort rødt og hvidt stribet Sejl komme glidende ind til Land. Guldskjolde

glimtede langs Skibets Sider, og i Forenden stod en høj, rank Mand stottet til et Spyd. Hans gule Haar og hans rode Silkekappe flagrede i Sommerblæsten.

Det var den berømte danske Søkonge, Regnar, som havde hørt om Thora og Lindormen, og nu havde faaet Lyst til at vove sig i Kast med Uhyret.

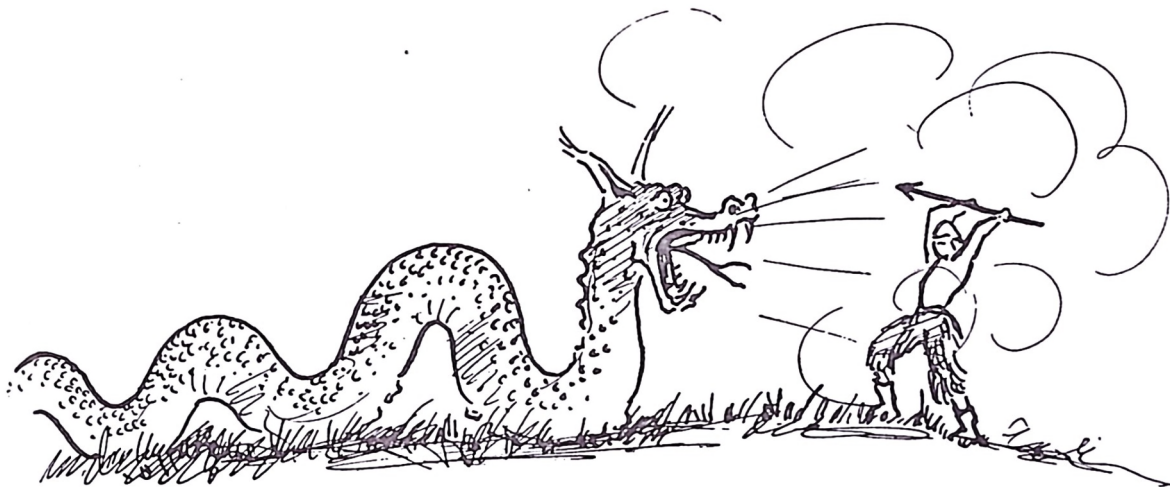
Han var baade tapper og klog, og uden at bryde sig om, at Folk lo ad ham, lod han sine Mænd fange og slagte to Faar og slæbe en stor Gryde smeltet Tjære i Land. Af Faareskindene lod han sy en hel Dragt med en stor Hætte — altsammen med det laadne udad — og da han havde taget den paa, lod han Mændene oversmøre det hele med den varme Tjære, saa det blev et fast Panser.

En stor Menneskemængde havde samlet sig i Nærheden af Thoras Taarn, da han paa den tredje Dag stod færdig i sit Skindpanser med et kort Spyd i Haanden for at gaa imod Lindormen. Han saa mærkelig ud, som han ganske alene gik ind paa Pladsen foran Taarnet, og mange gjorde Nar af ham og raabte: „Regnar Lodbrog!“ Det betyder „Laadenbuks“. Men Thora sad skælvende oppe i sit Vindue og turde næste ikke se ud.

Regnar gik ganske roligt fremad.

Da Ormen fik Øje paa ham, begyndte den at bugte sig og piske Jorden med sin Hale, mens den lukkede sit uhyre Gab op. Da han var kommet nær nok, sendte den en vældig Ladning giftig, gul Edder ud over ham. Alle ventede at se ham styrte forgiftet og forbrændt til Jorden, men nu viste det sig, at den tjærede, stive Skinddragt beskyttede ham fuldstændigt, saa Giften slet ikke kom ind paa ham, og før Lindormen kunde samle en ny Ladning Edder, sprang han ind paa Livet af den og stødte sit stærke Spyd igennem den, saa den med et forfærdeligt Vræl sank død sammen.

Der lød et Jubelskrig fra alle, der havde set paa det, og glædest af alle var Thora. For første Gang i lange Tider løb hun ud af Taarnet og kastede sig i sin Redningsmands Arme uden at bryde sig om Tjæren og hans mærkelige Udseende.

Naturligvis fik Regnar Thora til sin Brud efter denne Bedrift. Hun fulgte med ham hjem til Danmark, og han elskede hende saa højt, at han blev hjemme hos hende i Stedet for som før den meste Tid at sejle omkring paa Havet i sit Drageskib. Stor var derfor hans Sorg, da Thora efter et Par Aars Forløb blev syg og døde. Saa kunde han ikke holde ud at være hjemme, fordi han savnede hende saa forfærdeligt. Han samlede igen sine Krigsmænd, hejsede det røde og hvide Sejl paa sit Skib og drog atter ud paa Eventyr.

Navnet „Regnar Lodbrog“ beholdt han, men det var ikke mere et Spottenavn. Under dette Navn blev han berømt i alle Landene omkring Danmark. — — —

I et andet Land levede der en Konge og en Dronning med deres lille Datter, Aslaug. De var rige og gæstfrie

Mennesker, som modtog alle venligt og gav dem Plads ved deres Bord.

Blandt dem, som ofte kom paa Besøg og altid blev hilset med Glæde, var en omvandrende Sanger, der hed Heimer. Han gik rundt i Landet med sin store Harpe paa Ryggen og holdt meget af at besøge Kongsgaarden. Naar om Aftenen alle samledes i Hallen om det vældige Baal, var det herligt at høre paa Heimer, der spillede saa smukt paa sin Harpe og sang om gamle Dage og store Bedrifter — om Kampe med fæle Trolde og om Alferne, der dansede i Skoven i Maaneskin. Selv de strængeste gamle Kri-

gere med strittende Haar og store Skæg kunde ikke modstaa, men kom nærmere for at lytte og sad og blev helt milde i Ansigterne, og den lille spæde Aslaug jublede højt ved Tonerne og rakte Armene ud efter den gyldne Harpe. Hun og Heimer var meget gode Venner.

En Nat, da Heimer netop gæstede Kongsgaarden og var faldet i Søvn i en Krog af den store Hal, vaagnede han ud paa Natten ved en forfærdelig Larm. Raab og Skrig og Slagsmaal blandedes med Braget af Ild og sammenstyrtende Bjælker. Han saa, at onde Mennesker havde overfaldet Borgen for at stjæle de Skatte, som fandtes dér. De havde dræbt Kongen og Dronningen og alle dens Tjenere og stukket Ild paa Huset og var nu i Færd med under stort Spektakel at slæbe af med alt, hvad de fandt. Sangeren Heimer havde de ikke lagt Mærke til, og en til havde de glemt — den lille Prinsesse Aslaug, der laa i sin Vugge!

Da Roverne var draget bort, kom Heimer frem af sit Skjul og fandt det lille Barn, som uden at forstaa noget af det hele smilede til ham og rakte efter ham. Han greb hende og løb med hende ud af det brændende Hus, før det styrtede sammen.

Det var ikke let for en enlig, omvandrende Mand som Heimer at passe et lille Barn. Han var ogsaa bange for, at hendes Forældres Fjender skulde komme igen og finde

hende, saa han fandt paa paa hele Dagen at gemme hende i sin Harpes brede Fod, der var hul. Naar han kom til en Kilde, og ingen saa det, tog han hende ud, badede hende og gav hende Mad. Saa fik hun Lov at ligge lidt i Græsset og sprælle, og naar hun græd, spillede han hende til Ro. Hele Dagen bar han hende paa sin Ryg skjult inden i Harpen.

En Dag kom han til et Par Folk, der levede i Fattigdom og Snavs i en ussel Hytte ved Kysten. Der saa ikke hyggeligt ud, men der var ikke andre Huse i Nærheden, og han maatte have fat i lidt Mælk til Barnet, saa han gik indenfor og bad om Husly. Konen Grima bød ham indenfor, men hun undredes noget over ham, og det blev ikke mindre, da hun saa, at der stak et Stykke lyseblaat Silketøj ud af Harpen. Baade hun og hendes Mand var meget griske og bearlige, og da hun nu fik den Idé, at der var Kostbarheder skjult i Harpen, fik hun sin Mand overtalt til at dræbe Heimer. De aabnede Harpen, og stor var deres Overraskelse og Skuffelse, da de i Stedet for Guld og Silke fandt en lille, dejlig Pige, der laa og sov.

Hende havde de dog ikke Hjærte til at dræbe, og da de ingen Børn havde selv, opdrog de hende som deres egen Datter og lod hende vogte Faar og Geder i Skoven. De kaldte hende Kraka og forbød hende at fortælle nogen, at hun var en Prinsesse og hed Aslaug. Men Grima og hendes Mand var smaa, stygge, krumryggede Mennesker med sort, tjavset Haar og store flade Fødder, og Aslaug var saa lys og smuk, at de syntes, alle matte kunne see,

hun var et stjaalet Kongebarn. Derfor klippede Grima hendes lange gyldne Haar af og smurte hende ind i Sod og Aske, saa hun lignede et rigtig fattigt Barn, naar hun gik ude hos Faarene i sin pjaltede lille Særk og med bare Ben.

Da Kraka voksede op, var Grima blevet gammel og passede ikke saa godt paa mere. Hun blev næsten blind og lagde ikke Mærke til, at Kraka lod sit Haar vokse ud, og at hun badede sig i Bækken, saa hendes fine, hvide Hud igen lyste og fik hvem, der saa hende, til at glemme hendes lasede Klæder.

Der kom nu ikke mange Mennesker ud til den

ensomme Hytte ved Stranden. Men en Dag skete det mærkværdige, at et stort Skib med gyldent Dragehoved og gyldne Skjolde langs Siden gled ind i Bugten og kastede Anker, og krigsklædte Mænd sprang ud i det lave Vand og pjaskede med Latter og Raab ind til Grimas Hytte. Skibet tilhørte den danske Konge Regnar Lodbrog, som efter sin Hustru Thora Borgarhjorts Død flakkede rundt paa Havene, fordi han syntes, der var for en-

somt hjemme. Nu havde Skibsmandskabet spist alt deres Brød, og Regnar sendte nogle Mænd i Land til Grimas Hytte med en Sæk Mel, for at de i Hytten kunde bede om Lov til at bage. Paa et Skib kunde man den Gang ikke tænde Ild op.

De, der blev ude paa Skibet, ventede at høre Skrig og Skraal derinde fra Land, for det gik ofte vildt til den Gang, naar Krigsfolk gik fra Borde. Fik de ikke godviligt, hvad de vilde have, tog de det med Magt. Ja, de tog i Grunden for det meste alt, hvad der var at tage — kyssede Pigerne og tog det ikke saa nøje, om de slog et

Par genstridige Mennesker ihjel, som vilde forsvare deres Ejendom.

Men der gik et Par Timer, og alt var stille. Saa saas de udsendte Mænd komme sjokkende tilbage med et underlig flovt og slukøret Udseende og kravle ombord. De andre saa paa dem med Undren, og Kongen forlangte at se de Brød, de havde bagt. Tøvende rakte de dem frem — nogle smaa sorte, forbrændte Tingester! Kongen blev tavs af Vrede.

Endelig sagde han: „Hvad kan I sige til Eders Undskyldning, før jeg lader jer hænge?“ Da sagde den modigste af dem: „Herre — oppe i Hytten saa vi en Pige

saa dejlig, at vi glemte alt andet for at se paa hende. Hun var skønnere end selv Thora Borgarhjort.“ — „I den usle, snavsede Hytte? Umuligt!“ raabte Kongen. „Nu vil jeg selv gaa derop og se paa hende. Dersom hun er saa smuk, som I siger, skal jeg tilgive jer, men hvis jeg ikke synes, at I har Ret, maa I tage Straffen.“

Kongen drog selv op til Hytten — og en Times Tid efter kom han tilbage aldeles tavs og aandsfraværende. Mændene listede sig nærmere og spurgte, om de saa skulde hænges, men han viftede dem bare bort med en utaalmelig Haandbevægelse, og de spurgte ikke oftere for ikke at være paatrængende.

Hele Resten af Dagen sad Kongen med Hovedet støttet paa Haanden og grundede.

Det var saa mange Aar siden, at Thora var død, og han burde jo have en Dronning. Men kunde han tage en ukendt Pige fra en fattig Hytte i et fremmed Land? Og svarede det Indre til Ydre? Maaske var hun lige saa dum, som hun var smuk. Det maatte komme an paa en Prøve. Han sprang op og gav en Mand Ordre til at vade ind og befale Kraka at fremstille sig for Kongen næste Dag, men hun skulde rette sig efter følgende tre Forskrifter: Hun maatte ikke være paaklædt og dog ikke nøgen — hun maatte ikke have spist noget, og dog ikke være fastende — hun maatte ikke have nogen med sig og dog ikke være alene!

Søfolkene vilde gerne have, at deres Konge skulde gifte sig og blive glad igen, men dette, syntes de, var rent umulige Betingelser. Det klarede hun aldrig. Men Kraka nikkede bare, da hun fik dette Bud.

Næste Morgen tvang Kongen sig til at lade være at stirre ind til Hytten. Hans Mænd maatte ikke vide, hvor spændt han var, saa han lod, som han havde travlt med at pudse sit Sværd.

Pludselig blev der Uro blandt Folkene. Han saa op — og dér stod Kraka og lyste i Solen og smilede imod ham.

Hun havde løst sit lange gyldne Haar, saa det faldt ned om hende som en Silkekaabe helt til Anklerne, og udenom havde hun svøbt et Fiskenet for at holde det sammen. Det saaes, at hun var et Kongebarn — født til at være Dronning. Saa dejlig var hun.

Kongen stod som fortryllet. Tilsidst tog han sig sammen og fik sagt: „Jeg ser, du har opfyldt den første Betingelse, for du er virkelig hverken paaklædt eller nøgen. Men hvordan saa med den næste?“ — „Jeg har intet spist i Dag, men før jeg gik hjemmefra, bed jeg i et Løg, saa jeg er ikke helt fastende.“ — „Men saa det tredje? Du har ikke nogen med dig — saa er du jo alene.“ Kraka bøjede sig ned og viste ham sin lille Hund, som fulgte hende artigt i Hælene.

Da lo Kongen af Glæde, for han saa nu, at hun var ligesaa klog, som hun var smuk. Han fulgte hende op til Hytten og gav sig til at forhøre den gamle snavsede Grima, der snart faldt paa Knæ og skælvende fortalte

hele Historien om den omvandrende Sanger, som hun og hendes Mand havde dræbt, og den lille Pige, som de havde opdraget som deres Datter. Tilsidst førte hun dem ud i Brændeskuret, hvor de under Tørv og Kvas i alle disse Aar havde holdt Harpen skjult i Haab om, at de engang kunde finde nogen, der vilde købe den.

Regnar havde hørt om Kongeslottet, der blev brændt ned over den dræbte Konge og Dronning, og om den forsvundne Aslaug og Sangeren Heimer, og han forstod, at det var det savnede Kongebarn, der stod for ham. I sin Glæde lod han være at dræbe Grima og hendes Mand, hvad han ellers havde megen Lyst til, men Kraka eller Aslaug, som hun nu hed, tog han med sig hjem, og hun var hans Dronning i mange Aar.

Hun og Regnar fik en hel Række tapre Sønner, som alle blev Vikingekonger som deres Fader, og drog med ham paa Vikingetogt til England. Da Regnar var blevet en gammel Mand, døde han i England paa et af disse Togter, men i Historien fortælles der endnu om Regnar Lodbrog og de berømte Lodbrogsønner. Mum.

Gurli Hermansen, Rødding. Kirsten Dam og Jytte Holst, 1. Lyngby.

Brita Hamburger, 1. Lyngby.

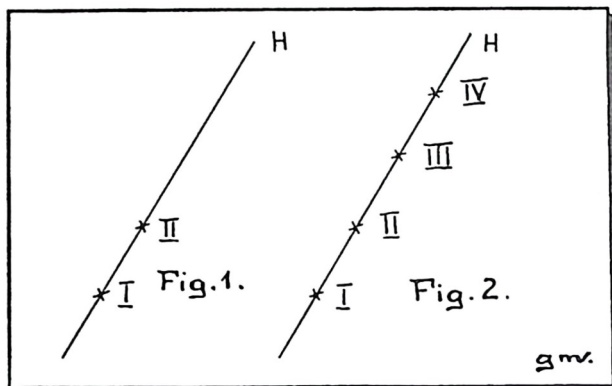

Lise Knudsen, Inger Margrethe Rüttmann, Jette og Anne Heine, Birgit Bruun, Tove Degenkolw, Inger Ørnskov, alle fra 1. Lyngby. Jytte Pinholt, Ida Thulstrup, Bente Paulsen, Gunhild Hansen, Ellen Hansen, Kirsten Arkil, Agnethe Schou, Karen

Etilsersen, Kirsten Bruun, alle fra Haderslev. Kirsten Aabling og Mary Midtgaard, Rødding.

PATRULJEN TRÆNER I LANDMAALING

(»Væbneren«)

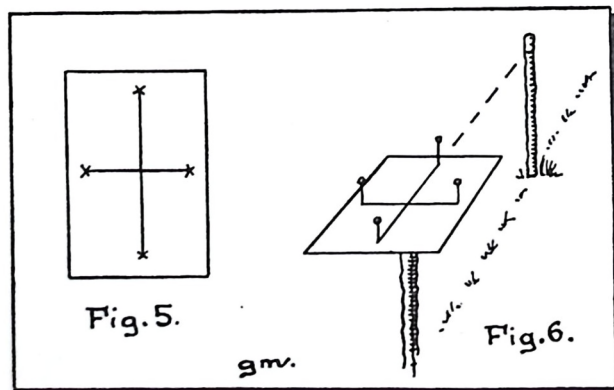

Du har sikkert altid taget som noget ganske selvfølgelig, at du baade kunde læse og skrive, og du vilde sikkert befinde dig skidt, hvis du kun kunde een af Delene; men har du nogensinde tænkt paa det mærkelige i, at man bruger et Kort, kan løbe efter det, kan orientere sig efter det o. s. v., og saa maaske aldrig nogensinde selv har prøvet at fremstille et?

Nu er der naturligvis det ved det, at det er sværere at lave et Kort selv end at benytte et; men til Gengæld er det en saa spændende og interessant Opgave at tegne et Kort over f. Eks. Patruljepladsen og dens nærmeste Omegn eller den Skov, hvor Patruljen plejer at udkæmpe sine Fejder eller et andet Omraade, der har Betydning for Patruljens Liv, at man snyder sig selv for en Oplevelse, hvis man ikke tager fat med det samme.

Godt — vi gaar altsaa i Gang med at kortlægge vore endnu uudforskede Egne, men først maa vi have Grejerne i Orden.

Vi skal bruge nogle Pinde paa 1—1,5 m's Længde, no-

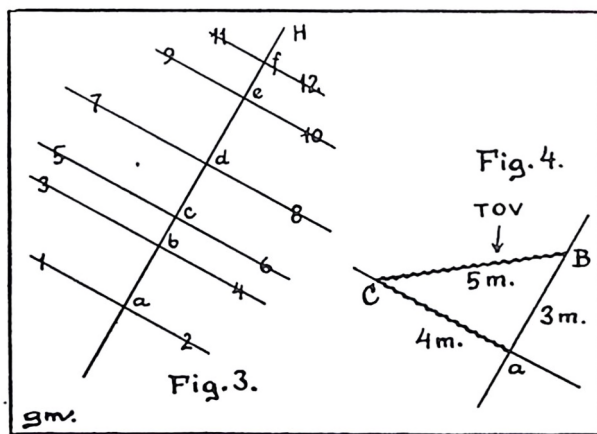

genlunde lige og spidse i den ene Ende, saa de let kan stikkes i Jorden, og desuden nogle „Plokke“, ligeledes til at stikke i Jorden, paa ca. 35 cm. Saa skal vi have et Stykke Staaltraad til at afmærke hver Meter. Desuden en Tommestok eller helst et Lærredsmaalebaand, hvis I kan laane et saadant. Endelig en Notesbog, „Maalebogen“ (ikke for lille), Blyant, Viskelæder og Passer.

Selve Opmaalingen foregaar i 3 Afsnit, nemlig Opdeling af Terrænet, Føring af Maalebogen og selv Kortlægningen.

Opdeling af Terrænet.

Først vælger vi en Hovedlinie; saafremt der forefindes en retliniet Terrængenstand, bruger vi naturligvis den (en lige Vej, Dige el. lign.); i modsat Fald maa vi selv afstikke den ved Hjælp af Stikkerne.

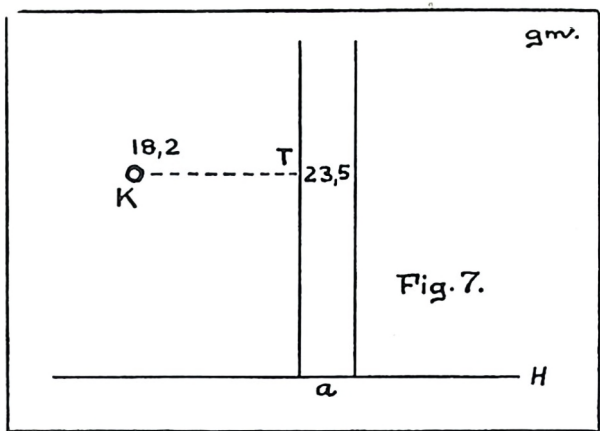

Naar to af disse er rejst, er Linien bestemt, men for yderligere at markere den, maa vi sætte nogle ekstra Stikker eller Plokke op. Disse sigtes ind ved Hjælp af de to første. (Se Fig. 1 og 2.)

Vinkelret paa Hovedlinien fastlægges nu et passende Antal Tværlinier (følg med i Figureerne, saa gaar det!). Hvor mange man vil vælge afhænger dels af, hvor tæt belagt med Terrængenstande Omraadet er, dels hvor nøjagtigt man vil lave sit Kort.

Har man en Hovedlinie paa f. Eks. 500 m, kan man vælge at benytte fra 15—25 Tværlinier. Disse behøver ikke at ligge med lige store Mellemrum, men det bliver du sikkert altsammen klar over, naar du opdager, hvad de skal bruges til.

Foreløbig har vi i Terrænet kun Hovedlinien fastlagt,

og vi maa fastsætte de Punkter af denne, hvor Tværlinierne skal skære. Disse kalder vi a, b, c ... o. s. v.

Nu skulde vi jo gerne opnaa, at Tværlinierne, som vi markerer i Terrænet ligesom Hovedlinien ved Hjælp af Stikker og Pløkke, bliver vinkelret paa Hovedlinien; dette kan gores paa 3 Maader:

1. Paa Øjemaal. Dette er naturligvis det letteste, men samtidig det mest unøjagtige.

2. 3-4-5 Trekanten. (Fig. 4.)

Fra Punktet a gaar vi 3 m ud ad Hovedlinien til B. Vi tager saa vort Maaletov og fastgør den ene Ende i a og 9 m-Mærket i B. Tager vi nu en af vore Stikker, holder den ved 4 m-Mærket paa Maaletovet og sørger for at stramme Tovet godt ud, vil denne Stikke komme til at staa i C, og Vinklen ved a er da ret. Stilles en Stikke i a, vil man kunne sigte yderligere nogle Stikker eller Pløkke ind i Tværlinien, ganske som ved Hovedlinien.

Korsbord (Fig. 5 og 6).

Tag et Stykke Pap eller Krydsfinér og tegn to paa hinanden vinkelrette Linier. Paa hver Linie anbringes to Knappenaale, som angivet paa Fig. 5. Anbringer du nu Bordet i Øjenhøjde (Bordet kan f. Eks. fastgøres paa Enden af en Stok, der kan stikkes i Jorden), stiller det nogenlunde vandret og drejer det saaledes, at Sigtelinien over de to Knappenaale falder sammen med Hovedlinien, vil Sigtelinien over de to andre Knappenaale bestemme Tværlinien vinkelret paa Hovedlinien.

Du har nu paa denne Maade faaet Terrænet delt ind i en Mængde mindre Omraader, begrænsede af to Tværlinier og Hovedlinier, hvilket du skitserer og forrest i Maalebogen samtidig med, at du giver dine Linier Navne, f. Eks.: a-1, b-3, c-5 o. s. v. for Tværlinier paa den ene Side af Hovedlinien og a-2, b-4, c-6 o. s. v. for de paa den anden Side.

Den første Opmaaling, du saa foretager, bliver at maale Afstandene a-b, b-c, c-d o. s. v. Disse noteres ligesledes paa denne Oversigtsskitse.

Maalebogsføring.

Nu er vi i Virkeligheden over det værste, for nu skal vi bare angive Terrængenstandenes Beliggenhed i Forhold til Tværlinierne. Vi tager Tværlinierne een for een, og hver af dem faar en Side i Maalebogen.

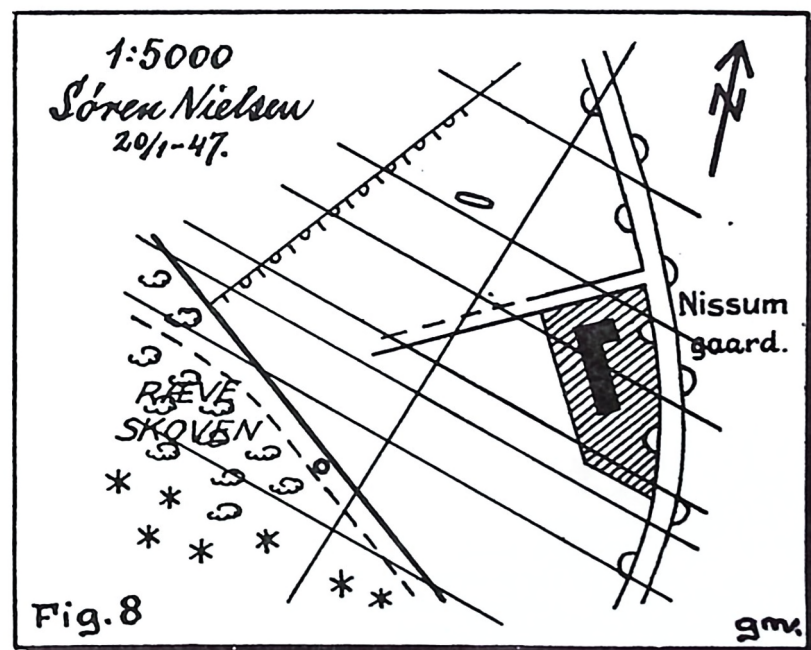
Fig. 7 viser Tværlinien a-1 og Hovedlinien H. Du vil se, hvorledes Tværlinien er „flækket“ paa langs, for at man kan faa Plads til at skrive Tal mellem de to „Halvdele“.

Skal vi nu fastlægge Kæmpehøjen K (se Fig. 7), sigter vi saa vidt muligt vinkelret ned paa Tværlinien fra K. Hjælperen kan f. Eks. staa med Korsbordet sigtet ind i Tværlinien og flytter frem og tilbage langs denne, indtil han faar Kæmpehøjen under et med de to andre Knappenaale. Afstanden fra Hjælperen til Hovedlinien noteres (her 23,5 m) paa den angivne Maade, og endelig maales Afstanden fra Tværlinien til Kæmpehøjen og noteres (18,2 m).

Paa denne Maade indmaales alle Terrængenstande paa begge Sider af Tværlinien, dog behøver man naturligvis ikke at gaa længere bort fra Tværlinien end Halvdelen af Afstanden til den næste. Paa denne Maade gaar man alle Tværlinier igennem, og dermed er Opmaalingen færdig.

Korttegningen.

Først vælges en Maalestok, f. Eks. 1 : 500; det betyder, at alle de Afstande, du har maalt i, nu skal divideres med 500, hvorved du faar den Afstand maalt i m, du skal afsette paa Kortet. Lettere er det at dividere med 5, saa faar du Afstanden i cm paa Kortet.

(sluttes nederst Side 92)

I de kommende to Maaneder maa vi undvære *Trille-tegners* Bladtrolde og illustrerende Kommentare i vore Blade. Det bliver ikke saa nemt, men Savnet vil maaske betyde, at I alle faar Øjnene op for, hvilken dygtig lille Tegner, vi har, og hvor meget det betyder for Bladets Udseende, at Trilles smaa glade skævbenede Spejdere vandrør nynnende frem og tilbage mellem Linierne, og vi vil hilse hende saa meget varmere velkommen hjem, naar hun vender hjem fra sin Rejse. Trille er nemlig ved, iført hvide Shorts og Tropehjelms at sejle ned for at se, om Middelhavet virkelig ogsaa er saa blaåt, som man siger, og om hun har gule Farver nok paa sin Palet til at male Saharas bekendte Sandørken. Maaske naar hun ogsaa Palæstina, Malta, Cypren og Portugal — men mon vi ikke faar et Rejsebrev fra hende???

HUSK! Spejdernes Hjælpefond

(Slutning paa Artiklen Side 91)

Tegningen foregaar nu paa samme Maade som Opmaalingen. Ved Hjælp af Oversigtsskitser indtegnes Hovedlinie og Tværlinie med de rigtige indbyrdes Afstande, og ved Hjælp af Opmaalingerne af de enkelte Tværlinier indlægges Terrængenstandene i Forhold til disse.

Kortet viskes rent for Hjælpeplanier, forsynes med Nordpil, Maalestoksforhold, Navn og Dato for Opmaalingen og opbevares i Patruljens Arkiv.

D'Artagnan.

VINDERNE AF

Spejderlogogriffer

Rita Leth Møller, Slagteriet, Rudkøbing. 1. Præmie.

Bodil Feddersen, Tranegaardsvej 67, Hellerup.

2. Præmie

Bodil Jensen, Svenstrup pr. Hammel. 3. Præmie.

Birgith Jensen, Sønderport, Silkeborg. 4. Præmie.

Tak for Løsningerne, og Tak fordi I har skrevet dem paa pænt Papir denne Gang — kun ganske enkelte af jer har ikke læst, hvad jeg skrev til jer sidste Gang.

Der er indkommet en meget morsom Løsning, som vi gengiver heri — den var skrevet paa hvidt Papir med blaåt Blæk — og de Ord, der skulde danne Løsningen var skrevet med rødt Blæk.

Denne morsomme Løsning var indsendt af:

Birthe Uttenthal Nielsen, Isafjordsgade 4¹, København S, der har faaet en ekstra Præmie.

Naar Køkkenchefen, *Ilse*, sidder med Flid
og drejer rundt paa Pølsen, der steges paa *Spid*,
saa kommer *Jeppe* vilter
og si'r: „Jeg saa en *Ilder!*“

Men naar saa ved vor *Pejs* vi os sætter ned,
og spiser stegte Pølser til Mælken fra en *Ged*,
saa synger vi en *Pris* til Skatten, som vi ejer:
Chancen for at komme paa *Pigespejderlejr*.

Løsningen var altsaa, som I ser ovenfor: *Pigespejderlejr*.

Præmierne, der bestod af Bøger og Træspejdere, er sendt ud til Vinderne. Lil.

Postbox

Nu har jeg engelske Troppe, 1 med 11-16-aarige og 2 med 14-21-aarige Spejdere, som gerne vil korrespondere tropssvis med danske Troppe — hvem kommer først.

Sverige og Norge er overtegnet i Øjeblikket.

Fromse.

NB! Der er ogsaa noget med, at Fromse har et Tilbud fra en polsk Pigespejder. Fromse vilde sende mig et Brev fra hende, men det er ikke kommet, og Postboxsekretæren er rejst ud i den vide Verden med Hanfromse, sit Plejebarn og sin Pekingeser. Men som sagt, der er altsaa ogsaa en korrespondanceønskende polsk Pigespejder.

Nok et NB! Husk at sende alle Brevønsker til Postboxsekretæren. Altfor mange Breve sendes om ad mig, og jeg er ondskabsfuld nok til at samle tre sammen, førend jeg sender dem videre til Maaløv — saa det forsinker Brevene en hel Del, kan I selv regne ud! Red.

Endnu den 1. Maj var det bitterligt koldt, og i Regn og Slud tog jeg til Patruljeførertræning i *Gefion Division*. Denne afholdtes i St. Bededagsferien i Sct. Georgsgildets Feriehjem ved *Vesterballe Strand* i Nærheden af *Vordingborg*. Tilslutningen blev større end ventet, og det lille straataekte Hus var fyldt til Randen med Patruljeførere og Assisterter. Efter Ankomsten spistes de medbragte Madpakker og vi holdt Lejrbaal, som var bygget over Emnet: „Korpset“. At Natten blev saa urolig, som den gjorde, skyldtes vel ikke til Dels den snævre Plads — det er ikke saa nemt at lade være med at pjanke, naar man maa ligge 2 i hver Køje!!! Men lidt mere Disciplin havde ikke gjort nogen Skade. — Heldigvis begyndte Solen at skinne den næste Dag og vi kunde holde de fleste Instruktioner udendørs. Et flinkt Kokkenhold sørgede for Forplejningen, saa Tiden blev udnyttet med vekslende Træning i Praksis og Teori. Feriehjemmet har en smuk Beliggenhed lige ved Skov og Strand, og Aftenen blev benyttet til en dejlig Tur i den nærmeste Omegn.

Lørdag Formiddag var der igen Instruktioner, og om Eftermiddagen var Patruljerne ude paa Hike med mange spændende Opgaver, som de fleste klarede pænt. Vejret var mildere — endelig kunde vi mærke, at Foraaret var paa Vej. Til Lejrbaalet om Aftenen havde Patruljerne

2 glade
Spejdere
fra Gefion-
Divisionen

faaet hver en Opgave, som de dog ikke skilte sig særligt godt fra — hvor var jeres Fantasi henne? Tag den med næste Gang!

Søndag Formiddag gik med Træning, og saa var det at pakke sammen — og det kan nok være, at vi fik ekstra travlt, da vi pludselig opdagede, at Urene paa Grund af Sommertiden var blevet stillet 1 Time frem — ja, saadan kan det gaa, naar man lukker helt af for Hverdagen! Men vi naaede dog alle Toget . . .

I *København* havde jeg et Par travle Dage paa Korpskontoret, og de første Planer for Fænotræningen blev lagt. Onsdag skulde jeg til Tropsmøde i „*Kebnekajse*“ — det blev dog til Blaamejssemøde i Stedet, og vi legede i Grøndalsparken. Om Aftenen var der Førermøde i *Vildgæssenes Division*.

Næste Dag havde jeg en stor Oplevelse: Jeg fik Lov til at overvære en Del af Fællesraadets Møde, som blev holdt paa *Amalienborg*. Det var Spørgsmaalet: De sydslesvigske Spejdere, der var paa Dagsordenen, og en Instruktør fra K. F. U. K.-Spejderne aflagde Beretning om sit Besøg dernede — og nu venter jeg spændt paa, om jeg faar mine Papirer i Orden til en Sydslesvigstur . . .

Hellerup Division har faaet et fint Orkester, som de for første Gang lod høre ved en Parade ved *Gentofte Sø*. Her var Divisionen samlet for at faa Resultatet af en Patruljekonkurrence, som gik ud paa at give Forslag til — og Tegning — til Divisionshytte og en Tropskonkurrence, hvor det gjaldt om at samle flest Penge til Hytten — det var *Øregaard Trop*, der rendte af med Sejren. Til Lykke med det! Det var en smuk og stilfuld Parade med mange reglementerede Spejdere, klingende Spil, Faner og Stander — Tak fordi jeg fik Lov til at være med. Efter at der var traadt af, gik Spejderne hjem, og Patruljeførerne samledes i Søgaardsskolens Gymnastiksal, hvor det var en Fornøjelse at give Instruktion til en stor Flok glade og ivrige Patruljeførere.

De første varme Foraarsdage tilbragte jeg i Nordsjælland, og kan man tænke sig noget smukkere — fra Dag

Bornholmske
Førere
samlet paa
Fjeldstauan

til Dag saa jeg Træerne springe ud, og det var godt at mærke Varmen ovenpaa den haarde Vinter ...

Først var jeg i *Hillerød*, og ved Spejderhytten: „Birgitte Gjø'es Hytte“, som ligger godt midt i Skoven, legede jeg med Blaamejserne om Eftermiddagen og holdt senere senere udendørs Tropsmøde med Spejderne, som var mødt talrigt op. Til Slut tændte vi et lille Baal og hyggede os lidt — det var en god Aften, synes jeg. Næste Dag fik jeg Lejlighed til paa en Cykletur at se den smukke Omegn og Frederiksborg Slot, og saa gik Turen til *Helsingør*, hvor Patruljeførerne havde ønsket sig en Tur med spændende og ualmindelige Opgaver — og det fik de. Ogsaa Helsingørspejderne har Hytte — et stort rummeligt Bjælkehus med ideel Beliggenhed i et Anlæg nær ved Byen. Her samledes vi senere til Patruljeførertæring og Kritik af Turen.

Søndagen oprandt med straalende Vejr — og det var et Held, for Helsingørspejderne havde ønsket sig primitiv Madlavning, og det bliver som Regel bedst i godt Vejr. Formiddagen blev brugt til Instruktion i „Kast med Redningsreb“, Signalering og Teltrejsning, og der var stor Aktivitet i Grusgraven nedenfor Hytten. Ca. 70 Spejdere — deraf nogle fra Nabotroppen *Aalsgaarde* var mødt — og det var en Fornøjelse at se, hvordan de alle var ivrige efter at lære og jeg kunde ikke lade være med at lægge Mærke til den gode Tone, der var mellem Spejderne, til Disciplinen og den høflige Optræden lige fra den mindste til den største. Dagens Clou var den primitive Madlavning og det var virkelig ogsaa spændende: 3 Kyllinger blev tilberedt paa hver sin Maade: den ene blev stegt paa Spid, den anden fik Indvoldene taget ud

og stegt i Ler og den tredje blev stegt i Ler med Indvold og det hele. Ind imellem blev der bagt Boller i Kikksdaaser, spejlet Æg paa Sten, bagt Pandekager og Snobrød — og det meste blev vellykket og smagte godt — og efter mere — for hvad er 3 Kyllinger til 70?

Næste Dag blev der Tid til en Tur ud til Kronborg og saa gik Turen til *Humblebæk*. Her havde Blaamejserne lagt de nydeligste smaa Grankoglepile ud til Skoven, hvor jeg fandt dem siddende forventningsfulde bag nogle Buske. Vi legede godt sammen i en Lysning i Skoven og senere kom Spejderne dérud, og vi holdt Tropsmøde med Stafetlege og udendørs Konkurrencer, og det var de vældig flinke til.

Og saa oprandt for mig den store Dag, hvor jeg for første Gang skulde ud at flyve. Det var en vidunderlig Fornemmelse at hænge oppe under den blaa Himmel og „se det hele saadan lidt fra oven“. Vejret var klart og jeg kunde tydeligt følge Landskabet under mig, Øresund, den svenske Kyst, Østersøen og saa pludselig igen Land: *Bornholm*. Lidt efter landede Maskinen i Rønne Lufthavn, og jeg satte for første Gang Fodderne paa Bornholm. Jeg blev gæstfrit modtaget af en Fører fra Rønne og kørt ind til Byen og efter en rolig Eftermiddag tog vi med Toget til *Nexø*. — I Løbet af Aftenen samledes de bornholmske Førere paa Vandrehjemmet „Fjeldstauen“ — et ganske dejligt Sted, meget smukt beliggende højt oppe i Klipperne med Skov rundt omkring og med den smukkeste Udsigt til det lavere liggende Landskab med *Nexø* By og langt ude i det fjerne Dueodde.

I ved nok, at Foraaret kommer senere til Bornholm end til det øvrige Land og netop paa Kristi Himmelfartsdag kom Foraaret til Bornholm og for anden Gang i Aar saa jeg Skoven blive grøn. Fra Morgen til Aften kunde vi se Bladene folde sig ud paa Birketræerne, og de nye Skud paa Lærketræerne blive mere og mere grønne.

Selve „Fjeldstauen“ er et hyggeligt Vandrehjem — sirligt og rent var der overalt — og paa Terrassen spiste vi den medbragte Aftensmad og saa morede vi os med at rejse en „Tippi“, som de bornholmske Førere i Fællesskab har anskaffet sig som Samlingstelt. Det er ikke saa lige en Sag at faa saadant et Telt til at staa, men om-sider lykkedes det — og saa har jeg prøvet det med. — I

Udsigt over
Havnen ved
Gudhjem

den store Opholdsstue talte jeg om Korpset og om at være Fører i D.D.P.; vi drak Te og sluttede med at synge Tapto ude paa Terrassen.

Efter Morgenparaden holdt jeg Instruktion i Korttegning og Orientering og Silva, og det var de alle levende interesserede i. Efter Middagen: Hvid Sagosuppe og Flæsksteg, fik vi Tid til at hvile os lidt, inden vi begav os ud paa en 5 Timers Vandretur i Paradisbakkerne — og hvilket smukt Terræn vi kom igennem! Alene Navne som „Rokkesten“, „Grydesø“, „Majdal“ og „Dybedal“ siger jer sikkert, at det var et for mig ganske fremmedartet Landskab med høje Klipper, dybe Dale, mørke Graner og nyudsprungne Birketræer, Søer og smaa rislende Bække. Den lille snoede Klippesti førte os viden om — og den Tur vil jeg sent glemme. Undervejs øvede vi os i Orientering og Korttegning i Praksis, og efter Tilbagekomsten til Vandrehjemmet talte vi om Idéer til Tropsmøder. Jeg er glad for, at jeg lært de bornholmske Førere at kende paa denne Week-end, de har et vældigt godt Samarbejde, og jeg kunde mærke paa dem, at de var glade for at faa Besøg, det er jo heller ikke hver Dag, der kommer fremmede Spejdere til Bornholm.

De følgende Dage fartede jeg Øen rundt og besøgte samtlige Troppe.

I *Nexo* holdt vi Tropsmøde paa en Mark ved Stranden, og da det var lidt koligt, maatte vi fortrinsvis beskæftige os med Bevægelseslege, og det lod ikke til, at hverken Spejdere eller Blaamejser var kede af det.

Efter en dejlig Cykletur langs Vandet med Besøg ved „Randkløverskaaret“, naaede jeg *Gudhjem*; en interessant By, der er bygget paa Klipperne. Fra Tropslokalet marcherede Spejderne til „Bokul“ — et højt Punkt med vid Udsigt over det blaa Hav. Her sad vi paa Bænken og sang og saa gik vi ned til en aaben Plads i Skoven, hvor vi morede os med udendørs Lege — og det var lige noget Gudhjemspejderne ku' li'. Søndag Formiddag gik med

Patroljeførerne
fra Gefiondivi-
sionen

Saa dejligt
er der paa
Bornholm

Sporleg i Skoven efter en nedgravet Skat — og saa fortsatte jeg til Fods og naaede, efter en meget smuk og interessant Tur, *Rø*. Her holdt jeg Tropsmøde om Aftenen. Tropsføreren er for Tiden i København, men Spejderne klarer sig stolt, og det var en festlig Velkomst, de gav mig. Troppen var stillet op med Standeren i Spidsen, og Sangen: „Her kommer Pigespejderne“ plus et ekstra Vers, som var digtet i Dagens Anledning, tonede mig i Møde. Vi legede og sang baade ude og inde, for et pænt og hyggeligt Tropslokale har *Rø*-Spejderne faaet indrettet, saa de skal nok klare sig. (Jeg har senere hørt, at *Rø*-Spejderne vandt Pinseturneringen — Til Lykke med det, det glæder mig).

Naar man besøger Bornholm, maa man nødvendigvis ogsaa en Tur til Hammershus, og jeg var ikke Spor ked af, at Tropsføreren fra Gudhjem tilbød mig at vise mig derud. Vi startede en tidlig Morgen og havde en ganske dejlig Vandretur Hammeren rundt, det bliver desværre for langt at fortælle udførligt om det her, men det var en smuk og interessant Tur — op og ned ad Klipperne og over store Hedestrækninger — I kan tro det var dejligt at hvile ved at ligge paa Ryggen i den brune Lyng og høre Nattergalen synge midt paa Dagen!

I *Vestermarie* er der en stor flink Trop, som med Stolt-hed viste mig sit pæne Tropslokale og jeg fik bl. a. 18 Kr. med hjem til Hjælpefonden, som Blaamejserne havde hørt om, og for at skaffe Penge til Fonden havde de lavet nogle fine Foraarsbuketter, som de solgte for 25 Øre Stk. Det var en god Idé.

Troppen i *Aakirkeby* har haft lidt Modgang, men det skal nok blive en levedygtig Trop, naar Blaamejserne vokser til — for dem er der Krummer i, og den nye Tropsfører skal nok faa Gang i Sagerne.

Rundfarten paa Bornholm sluttede med Besøg i *Rønne*. Med Blaamejserne legede jeg om Eftermiddagen paa en dejlig Plads ved Stranden og senere var der Tropsmøde i Lokalet, hvor vi morede os med Konkurrencer, som Spejderne gik meget op i.

Og saa sad jeg atter i Flyvemaskinen og vinkede Farvel til „Danmarks Perle i Østersøen“ — og nu ved jeg, at der ogsaa derovre rører sig et muntert og virksomt Spejderliv.
Bo.

Fra Fromse har vi i Oversættelse modtaget nedenstaaende Brev fra en østrigsk Pigespejderchef, den 65-aarige Tante Menz, som nu for tredje Gang er ved at opbygge Pigespejderbevægelsen i Østrig.

1926 deltog Tante Menz i et Forerkursus, Fromse afholdt i Salzburg.

EN VINTERLEJR

i Østrig...

En Dag modtog de østrigske Pigespejdere Meddelelse om, at der i Berwang i det skønne Tyrol, skulde være en international Vinterlejr, og samtidig modtog de Invitation til at deltage i denne fra 30. Marts til 16. April. Indbydelsen kom i Midten af Januar — altsaa maatte man væbne sig med Taalmodighed. Lejren var kun for Førere og Seniorspejdere. Saa meldte Spørgsmaalet sig: mon man kunde faa Orlov fra sin Skole? Der var ogsaa mange andre Vanskeligheder at overvinde. Dokumenter, der skulde forfattes, Attester, der skulde fremskaffes, Billetter, der sikrede en Plads i Toget! Dog endelig var vi saa vidt, at jeg kunde mødes med ti andre Førere paa Banegaarden med store Rygsække og Ski. Der kører kun et Tog dagligt, saa der er en ligefrem livsfarlig Trængsel i Togene, men Franskændene havde reserveret os en Militærwagon. 3 Gange blev alle Papirer set igennem af Besættelsesmagterne, først af Russerne, saa af Amerikanerne, og til sidst af Franskændene.

Næste Formiddag naaede vi Innsbruck. Det var Palmesøndag, og der var meget at se paa, førend vi tog videre med Særtog paa Karwendelbanen, ad Europas skønneste Jernbanevej mellem høje Bjerger, dybe Slugter, gennemrislet af Floder, mørke Skove endnu med store Snepletter — for hen under Aften at ende i Eichelbach, hvorfra Turen gik videre med Autobus 1336 m opad til Bestemmelsesstedet Berwang, hvor de franske Pigespejdere tog imod os. Den næste Dag blev Forplejningen ordnet, vi fik fransk Militærforplejning, som baade var rigelig og god.

Begge Nationers Unge mødtes ved Kirken, og her fordeltes vi mellem Skilærere efter vor Kunnen — alle deltog i Kurserne, og det var strengt forbudt at løbe alene paa Grund af Lavinefaren. Der blev øvet baade Formiddag og Eftermiddag, og ved Maaltiderne herskede der Munterhed og Glæde. Aftenerne gik med Lege og Sang, og vort Motto var: *Pigespejderne maa glæde Menneskene — en Pigespejder skal være glad.*

Berwang er en stor Landsby med mange Vintersports-hoteller omgivet af høje, sneklædte Bjerger med Zugspitz vældige Bjergmur i Baggrunden. Under hele Opholdet

var det fint Vejr, dog sneede det saadan Langfredag, at det var umuligt at være ude. Men ellers var det Solskin, dybblaa Himmel, Skiløb og Glæde, der kendetegnede Dagene i Berwang. Smuk var Paaskelørdag i den lille tilsneede By med Lys straalende ud af Kirken og fra hvert Vindue i alle Huse og Hoteller — og over det hele straaede Fuldmaanen og forsøvede de høje Bjerger og de mørke Skove. Det eventyrlige smukke Syn gjorde den ungdommelige Flok helt stille, og taknemmeligt slog Hjerterne, fordi vi fik Lov at opleve al den Skønhed, noget ikke mange Mennesker i Østrig kan tillade sig i disse Aar.

En dejlig Foraarsdag, hvor allerede Krokus blomstrede paa de Steder, hvor Sneen var smeltet, blev benyttet til en Heldagsudflugt. Fuglene sang allerede, Naturen var igen ved at vaagne efter en streng Vinter. Næste Dag var vi oppe paa Zugspitz, hvor vi beundrede den flotte Bjergbane, men paa Vejen hjem blev vi overfaldet af en veldig Snestorm og naaede kun med Besvær hjem til Berwang som Snemænd.

Den sidste Dag var der Skiløb med Præmieuddeling og om Aftenen stor Afskedsfest. Alt for rask var Tiden gaaet. Vi maatte begive os paa Hjemturen tilbage til de mørke Husmure, tilbage til Ruinerne og alle de bomberamte Huse, tilbage til de sparsomme Maaltider — men i Erindringen lyste Mindet om de smukke og glade Dage i Samvær med gode Kammerater.

Tante Menz.

Her er Bladtrolden med sin Rygsæk ladet med Erfaringer og Drilagtigheder - parat til at tage fat paa en ny Sæson!

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Fru Anne Marie Larsen, Vestergade 30, Odense. Postgiro 36302. „PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 8. August 1947